

Μ. Εβδομάδα: τα «απόρρητα» γεγονότα της θείας οικονομίας

/ [Πεμπτουσία](#)

Ο Θεός μας αξίωσε και περάσαμε την περίοδο της νηστείας, όπως κι αν νηστέψαμε ο καθένας, και μπαίνομε πια στη Μεγάλη Εβδομάδα. Αυτή η Εβδομάδα λέγεται Μεγάλη, όχι γιατί τάχα οι ώρες και οι ημέρες τώρα είναι μεγαλύτερες και περισσότερες, μα γιατί σ' αυτήν εορτάζουμε τα μεγάλα και θαυμαστά που έγιναν για τη σωτηρία μας. Όλα τα γεγονότα της θείας οικονομίας είναι τόσο μεγάλα, που δεν τα χωράει ο λογισμός μας, μα αυτά που έγιναν αυτές τις ημέρες είναι το δίχως άλλο τα μεγαλύτερα. Κι όχι μόνο έγιναν μια φορά, αλλά και γίνονται, κάθε που η Εκκλησία, τα εορτάζει, γιατί αυτό ακριβώς είναι οι εορτές της Εκκλησίας, όχι ιστορικές αναμνήσεις των όσων έγιναν, αλλά μυσταγωγικές επαναλήψεις των γεγονότων της θείας οικονομίας - επαναλήψεις δηλαδή μέσα στις καρδιές των πιστών, που η Εκκλησία με τον κάθε εορτασμό τους χειραγωγεί για να ζήσουν μυστικά όσα έκαμε ο Θεός για τη σωτηρία του κόσμου.

Πηγή: notebook.pblogs.gr

Όταν λέμε «μυστικά», εννοούμε να ζήσουν οι πιστοί μέσα τους, και να αισθανθούν το έργο του Θεού για τον άνθρωπο, όχι με το μυαλό τους, με την ψυχρή δηλαδή λογική και με τις σωματικές αισθήσεις, -αλλά με κάποια άλλα εσωτερικά αισθητήρια στον άνθρωπο· εκείνα, που όταν μιλάνε, δεν ακούεται η φωνή τους έξω, αλλά μόνο μας πλημμυρίζει μέσα μας μία ανείπωτη και ανέκφραστη χαρά και ευφροσύνη. Άλλη χαρά αυτή και πολύ διαφορετική από κείνη που μας δίνει ο κόσμος με την απόλαυση των αγαθών του. Δεν φοβούμαι τώρα μήπως και δεν με καταλαβαίνετε, γιατί κάθε άνθρωπος, ακόμα κι ο πιο απλός, μάλιστα δε αυτός

ίσως περισσότερο, ζει και ξέρει τι είναι αυτή η εσωτερική χαρά, όσο κι αν τον στέγνωσε η ξερή γνώση του μυαλού, όσο κι αν πάει να τον σκοτώσει εσωτερικά η επιστήμη και η τεχνική, καθώς το λέει ο νεοέλληνας ποιητής, ότι «μού 'γινε η γνώση παιδεμός και πάει να με σκοτώσει».

Φτάσαμε λοιπόν στην Εβδομάδα, όπου η Εκκλησία εορτάζει τα μεγάλα γεγονότα της πίστεως μας, τα «απόρρητα» και «άρρητα», που δεν μπορεί δηλαδή να τα συλλάβει ο νους και να τα εκφράσει το στόμα. Ο Υιός του Θεού, που έγινε Υιός ανθρώπου, έρχεται προς το εκούσιο πάθος του, έρχεται να χτυπηθεί με το θάνατο, να τον νικήσει και να μας δώσει τη ζωή. Αυτή είναι η θεία πραγματικότητα των όσων μας διηγούνται τα ιερά Ευαγγέλια και μας παραδίδει η Εκκλησία ότι έγιναν στα Ιεροσόλυμα μέσα σ' αυτή την Εβδομάδα. Αν δεν μπορούμε να εισχωρήσουμε στην πραγματικότητα των γεγονότων αυτών, επειδή μας λείπει ή πίστη, κι αν όσα ακούμε και βλέπουμε αυτές τις ημέρες τα δεχόμαστε μόνο και τα ζούμε με μια ρηχή συναισθηματικότητα κι ακόμα, όπως είναι της μόδας, με μια λαογραφική αντίληψη, τότε δεν εγγίζουμε στο μυστήριο του Θεού μήτε ζούμε την άρρητη χαρά και ευφροσύνη για τη σωτηρία μας· δεν αισθανόμαστε καν μέσα μας τη δίψα της σωτηρίας.

Αυτά που έγιναν στα Ιεροσόλυμα αυτή την Εβδομάδα η Εκκλησία τα ονομάζει «απόρρητα», δηλαδή που δεν λέγονται γι' αυτό δεν τα εξηγεί, αλλά τα υμνολογεί με τους καλύτερους ύμνους, που μεγάλοι Πατέρες και υμνογράφοι συνέθεσαν, και τα προσκυνάει, με όλη την ευπρέπεια και τη σεμνότητα της ευσέβειας. Αυτός είναι ο γνήσιος τρόπος της «λογικής» λατρείας της Εκκλησίας· δεν εξηγεί και δεν ερμηνεύει τα «απόρρητα» γεγονότα της θείας οικονομίας, αλλά τα ομολογεί και τα προσκυνάει. Ό,τι κάνει ο Θεός για τη σωτηρία μας εμείς, δεν μπορούμε να το καταλάβουμε και να το εξηγήσουμε· το προσκυνάμε μόνο και το δοξάζουμε· «Τον Σταυρόν σου προσκυνούμεν, Δέσποτα, και την αγίαν σον Ανάστασιν δοξάζομεν». Το ζούμε μυστικά μέσα μας και η ψυχή μας γίνεται ο τόπος, όπου ο Χριστός πάλι σταυρώνεται και ανασταίνεται· μάλλον δε, οδηγημένοι από την πίστη, εμείς πάσχουμε μαζί με το Χριστό, που έπαθε μια φορά κι αναστήθηκε για μας.

Ό,τι και να πούμε δεν θα μπορέσουμε ποτέ να εκφράσουμε αυτό που η Εκκλησία ονομάζει «απόρρητο», γιατί πραγματικά αυτό δεν μπορεί μα και δεν πρέπει να λέγεται αλλά είναι εκείνο που το ζει ο πιστός μέσα του. Το μυστήριο του Θεού μένει πάντα για τον άνθρωπο μυστήριο· το αισθανόμαστε και το ζούμε, μα δεν είναι τρόπος να το καταλάβουμε λογικά και να το εκφράσουμε με λόγια. Γι' αυτό σωπαίνουμε και το προσκυνάμε. Η καλύτερη γλώσσα της Μεγάλης Εβδομάδας είναι η σιωπή και η προσκύνηση. Ούτε να κλαίμε και να λυπούμαστε το Χριστό που πάσχει, γιατί εκείνος δεν είχε τάχα το ατύχημα να εμπλακεί σε μια δυσάρεστη γι'

αυτόν περιπέτεια, αλλά και ήξερε και ήθελε αυτό που έκανε· πορεύεται μόνος του προς το εκούσιο Πάθος. Πηγαίνοντας να τον σταυρώσουν, σε κάποιες γυναίκες που τον έκλαιγαν είπε· «Να μην κλαίτε για μένα, αλλά για σας να κλαίτε». Αν είναι λοιπόν κι εμείς να κλάψουμε, για μας να κλάψουμε, γιατί εξαιτίας μας και για χάρη μας ο Ιησούς Χριστός έπαθε. Κι όχι μόνο έπαθε, αλλά και πάσχει και ξαναστρώνεται από μας κάθε μέρα.

[Συνεχίζεται]